

والی

فہلات دلگہش (۱)
ژ لاتینی: ہیمن عومەر خوشناو
(زانکۆی بینگۆل - بینگۆل / باکووری کوردستان)

باڤ و دایکا وی، ل سەر ناڤتی وی ل ههڤ نه کربوون، هێ بهریا کو چێ بیه ل سەر ناڤتی کو ئه وی لی بی داین هاتبوو په یهین، دیا وی ناڤه کی، باڤتی وی ناڤه کی خوهستبوو. دایکا وی دخوهست ناڤتی باڤتی خوهیی رهحه ته لی ل کورپی خوه بکه، ئانگۆ ناڤتی وی سالح دهینه. به لی باڤتی وی ناڤه ک دن دفکری، والی. ئه ری سالح ژ ناڤه ک باش و خوهش بوو، به لی گرانییا والی هه بوو. جار هکی گاڤا کو خانما وی پر زۆر دایی و گۆت، «تو چما ناخوازی ئه ز ناڤتی باڤتی خوه ل کورکی دهینم؟» وی وهها بهرسیڤ دا، «خانم نه کو ئه ز ناخوازم ناڤتی باڤتی ته دانهینم، یا من تشتهک دنه. بنیتر ئه ز دۆزا ناڤتی باڤتی خوه ل لاوکی دانینی ژ ناکم. من ژ دکاربوو بگۆتا ئه ز ناڤتی باڤتی خوه لی بکم. به لی من نه گۆت. بلا ناڤتی وی والی به والی، بلا بخوبنه و بیه والیهک زانا و ژتهاتی. مه پر ژ ڤتی فه قیری و رهزاله تی کشاند، بلا ئه و بخوبنه، بیه والی، خوه دی فۆرس و مه قام به. وهک مه ڤی رهزاله تی نه کشینه. ده ته نه گۆت قه ییا مه ژی ژیا نه؟»

گۆتتین میری وی، ڤی جاری ب سهری وی ژی که تیوون. هه ما وسا ناڤتی والی ل بهر دلێ وی ژی خوهش و شیرین هاتبوو. وی ژی نه دخوهست کو کورپی وی فه قیری و به له نگازیا کو ئه و دکشین بژی و بیینه. ژ خوه هه رگاڤ د دلێ خوه ده دگۆت، «ئاخ خوه زی مه ژی بقه نداندا و ئه م ژی ل باژاره کی بژیانا، ل جهه کی مه زنی کو ئاڤ، سه رشوک و ئه له کتربیک د هوندر دهیه و نان ژ فرنی تی بمانا.» به لی باش دزانبوو کو ئه و و میری خوه نکارن ل باژار دهبارا خوه بکن و بقه دین. لۆما تو جار ژ بو ڤی یه کی ده ڤی خوه قه نه دکر و تشته نه دگۆت. ئه و جار هکی ب قه دهرا خوه رازی بوو. لی نه دخوهست کو زارۆکین وی ژیا نا خوه ل گوند بیوین، ژیی خوه د بهر پاله هی، رهز و باخچه یه کی ده دهریاس بکن، ئان ببن شقان و گاڤان. هه رگاڤ دگۆت، «قه دا ل ژیا نا گوندان بکه ڤه، ده کایا مه ژی حاله. فه قیری دنیا ل مه

تهنگ کرى، چاڻ ل مه ڪوڙ ڪرڻه. ٺهه ڊڪارن ٿو ٻو
 مريشڪه ڪي حهفت روڙان پهڻ بچن و شهر بکن.»
 گاڻا ڪو ڪورڙي وي چي بووبو، تي بيڙي دنيا بووبو
 وي. پر ڪيڻا وي هاتبو. ٿو خوه ميڙي وي ٿي خوهستبو
 ڪو ڪورڙهڪ وان چيبيبه و تو جار گوتنا ڪه چڪي ٿو دهڻي وي
 ده رنه ڪه تبو. ٺهه گهر ٿي ره بگوتانا، «چاڻي ته روڙي،
 ڦايه ڪه چهڪ ته چيبيبو، وي مرووڙي خوه بڪرا و بهلڪي
 بيڻ ڪو مزگين داڻي ره شهر بڪرا.» لي نها ڪيڻ ڪيڻا
 وي بو. ٿيڏي ٺهه باڻي ڪورڙهڪي بو، باڻي واليبي خوه
 بو و والي ب ناڻي خوه هاتبو دنڻ. پشتي بوينا
 لاوڪي، ٿو ڏهر و جيرانان، ههر ڪي قالا ناڻ ڪروبو، وي
 زووا گوتن ٿو دهڻي وان برببو و گوتبو ناڻي ڪورڙي من
 «والی» به. هنگي وان ٿي تشت نه گوتبو. ههتا پيرڪا
 لاوڪي ٿي قالا ناڻهڪي ڪروبو، بهلي دوو ره گوتبو،
 «والی و خوهش والی.» پشتي والی، د ناڻ سڻ چار
 سالان ده، دوو خوشڪ ٿي ٿي ره چي بووبون، بهلي
 خوشڪان تهخت و تاجا والي هي عاسيتر ڪروبو. ٺهه
 ههم ڪور و ههم ٿي نخوري بوو. لوما هي د زاروڪتيا خوه
 ده، جهيتيا خوه و خوشڪان ديتي بوو. يا راست ڦي
 سهردهستي جارنا ٺهه عاجس ڊڪر و وي د دلڻ خوه ده
 دگوت، «ما چ فهرقا من و خوشڪين من ههيه. گهلو چما
 داڻي و باڻو ٺهوقاس من د سهر وان ره ڊگرن؟» وها
 ڊفڪري، بهلي تو جار نه دخوهست ڪو د شوونا خوشڪين
 خوه ده به. يا راست دهستي وي ٿو ڦي سهردهستي ٿي
 نه دبوو.

سال زوو دهرياس دبن و ٿيڏي دهه والييا چوونا
 دبستاني هاتبو. ٺهه ب ماليتي ل گوندهڪي مووشن
 رووونشان و گوند ب قاسي سي ڪيلومه ترهبي ٿو باڙي
 دوو بوو. ل گوند دبستانهڪ ههبو و وهڪ گهلهڪ
 زاروڪين گونديان والي ٿي ڊڪاربو بچوويا وي دهري.
 بهلي ٿو بهر ڪو ههركاڻ ماموستا تونهبو و ههه ما بيڙي
 نيڻي سالي زاروڪ نه دچوون دبستاني، عاقلڻ ديا وي و
 باڻي وي ٿو ڦي دبستاني نه ديري. ب سهر ده باڻي وي
 ٿي خوه ل بهر سياسي ته گهرم ڪروبو و مهه يلا وي لسهر
 پارتيهڪي بوو. ههركاڻ گاڻا ڪو فهرسهند بديتا و ههڻي
 ري بقه داندا، ليڊخست دچو مووشن و بهشداري
 جڦيڻي ڦي پارتيهڪي دبوو. ٿو شانس و سعودا وي ره وي
 سالي پارتيهڪي وي هاتبو سهر ڪار. ٿو بهر ڪو ٺهه ب دل و

جان دچو جڦيڻان و ٿيڏي چهند ڪه سڀن ڪو د پارتيهڪي ده
 بهرپرسيارن دناسي، ڊڪاربو ٿو وان رجا بڪه، دا ڪو ڪورڙي
 وي ل دبستانا باڙي ب رازهمان (ياتل لهيلي) ب جه
 بکن. هي بهريا ڪو دبستان دهست پي بڪه، وي ل
 پارتيهڪي قالا ڦي يهڪي ڪروبو و سوڙي ڪو ٺهوي ٿي ره بين
 ٽالڪار ستانديوو. ٽيجار پشتي ڦي يهڪي، وي هي بيتر
 خوه نيڙڪي پارتيهڪي دهه سباند و خوه وهڪ دلخواز و
 پهيا يهڪي پارتيهڪي دديت. ٺهه گهر ل باڙي بوويا و پجهڪي
 رهوشا وي باش بوويا، بهلڪي هي بيتر ب ڪيري خوه و
 پارتيهڪي بهاتا، بهلي ٿو بهر ڪول گوند بوو، پر تشت ٿو
 دهست نه دهات.

چاڻي دهه قهيدڪرنا زاروڪان هات، ٿو بهرپرسيارين
 پارتيهڪي يهڪ ل رتقه برين دبستاني گهريا و ب رحه تي
 قهيدا والي دا چيڪرن. ڦي يهڪي گهلهڪ ڪيڻا باڻي والي
 ٽاني. بهلي نها داڻيڪا وي پجهڪي دودلي بوو، يا راست
 دهستي وي ٿو ڪورڙي وي نه دبوو و نه دخوهست ڪو لاوڪ ٿو
 بهر چاڻي وي دوو بڪه ڦه. ٺهه گهر بچوويا دبستانا باڙي،
 هنگي ٺهوي چهند مههه ل سهر ههڻ ڪورڙي خوه نه ديتا.
 بهلي نه چوويا، ٺهوي قهدهرا وي ٿي وهڪيا داڻيڪا و باڻي
 وي بوويا. راسته، ٿو زاروڪهڪي شهش - حهفت سالي
 ٿو دي و باڻي خوه قهتين و ب تهنا سهرڻ خوه ٿيان نه
 رحهت بوو، بهلي نه تهني وان، گهلهڪ ڪه سڀن وهڪ وان
 زاروڪين خوه دشاندن ڦي دبستاني. تهوهر ل گوند ما،
 هي د ناڻ چار پينچ سالان ده ترڪي هي نه دبوو و ب ڦي
 ٽاواڻي نڪاربو هه مبهريا ههڻالين خوه بڪه. ب سهر
 زور و زهمه تي، يا چيتر ٺهه بوو ڪو ههريه باڙي، ٿو
 ههڻال و هوگريڻ خوه ڪيم نه مينه. ديا وي جارڊن ٺهڻ
 تشت دابون بهر چاڻي خوه و ب ڦي ٽاواڻي خوه ب خوه
 يهقين ڪروبو و ههسرهتا دلڻ خوه دهوسانديوو. ههتا
 جارهڪي د دلڻ خوه ده گوتبو، «بهلڪي خوهدي ل ههڻ
 بينه، ل رووي مه بڪه نه و روڙهڪي ٺهه ٿي ههريه باڙي.
 هنگي ٺهري ههريه روڙ ڪورڙي خوه بينم.»

روڙا ڪو والي ٿو گوند قهتيا و باڻي وي ٺهه ٽاني
 باڙي، توجار ٿو بيرا وي ده رنه ڪهت. ديا وي ل پهي وي
 گريابو و دهستي وي ٿو ڪورڙي وي نه بووبو. باڻي وي،
 ب زو روو زهمهت ٺهه ٿو دهستي ديا وي ده رختبوو. يا
 ههري زور ل باڙي ٿو نالي باڻي خوه ڦه ب تهنا سهرڻ خوه
 هيتستا وي بوو. باڻي وي ٺهه سپارتبو بهرپرسياري

دبستانې عادل بهگ و بهرې خوه دابوو ربا گوند. ههرگاف چاخې ربا وې ب باژېر دکهت روژهکې دوو روژان دما، بهلې څې جارې تافلې سوار بووبوو و بهرې خوه دابوو ربا گوند. ل سهر ربا گوند، هې ب قاسې کو ب مهشېنې نېف ساعت باژو ژ وهسايېتې پهيا بووبوو، بهرې خوه دابوو نهوالهکه خالي و تېرا خوه گريابوو. گري و نيسکينا وې ل دهنگې ئاڅا نهوالې قهلبې بوو. دوو ره سهر و چاخې خوه باش شووشتبوو و بهرې خوه دابوو ربا گوند. چاخې گهيشتبوو مالي، ديتبوو کو هې ژې بهرماليا وې دگري. هنگې خوه ل مېراني دانېبوو و ب هېرس وهال ژنا خوه قېربابوو: «ئەف چ شينا بېمرنه. تې بېژې يهک ژ مه مريه. زووکا خوه بده ههډ و ژ بو زاروکان خوارنهکې ناماده بکه. کوړې ته چوويه خوهندنې، شکر نهچوويه مرنې.» هنگې ژنا وې نهچار رابووبوو و دهست ب کارې نامادهکرنا شېڅې کړوو. ئەو شەف شەفا هەری درېژا والی بوو. د ژيانا وې ده تو شەفەکې ئەققاس درېژ نهناژووتبوو. بهريا کو دهست ب دبستانې بکه، ههرگاف سهرې خوه داتاني سهر بالگيفې، د خه و ره دچوو و ب بهربانگا سېې ره ژ ناڅ نقينان رادبوو. بهلې نېشهډ خه و نهکەتسوو چاقان و نزانبوو کو شەڅين تاري ئەققاس درېژن. ئەگەر څې شەڅې، ههڅالي خوه فهريد نهديتا و فهريد پچهکې د بهر دلې وې نهدا، باوهې نهډکر کو ئەوې بگهېژه سهرې سېې. باشه کو فهريد لې خوهډې دهکرهتسوو و پچهکې هلمبا وې هاتبوو بهر وې. لې ئەف عادل بهگ! هې ب چاڅپيکەتنې ره دلې والې ژ وې قورفيسوو. ب ترکي، بووبوو شلدم بلدما وې. تهنې تشتې کو والې ژې فيم کړيو، قهدهغهبوونا زمانې کوردې بوو. دڅې يهک گوټنهکې ژې ب کوردې نهکرا. جهزايې ههر پهيقا ب کوردې ههبوو. ب تايبهتي گاڅا کو ماموستا ل دهر و دورې بوون، تهو دڅې هې بېتر هې ژ خوه ههبويا. د دهمېن وهال ده ماموستايان زاروک ب ليدانې دپه لچقاندن. ئيجار ژ خوه عادل بهگ ب دارې خوه ييد بادايې و ب ليدانا خوهيا ب بېژووژداني ناقدار بوو. فهريد هې شەفا پېشي، ب کورته پست ههر تشتې د گوڅې والې ده گوټبوو. دڅيا ئەو ههر سبه، زووکا ژ ناڅ نقينان خوه رابوويا، جهې خوه باش ب کهيس بکرا، پشتي تاشتې بهشداري خوهندنا مارشېن ل سهر

مېرخاسيا ترکان و ئاتاتورک بېويا و دوو ره بچوويا سنفا خوه. ئەف ههر روژ وهال بوو. کهسېن کو نه په حه تي کرنه ئان ب کوردې په يښينه، هې بهريا کو بکهڅن دهرسې ژ ئالي عادل بهگ څه دهاتن جهزاګرن.

عادل بهگ ژې ب ئەسلي خوه ژ مووشې بوو؛ بهلې وې خوه ترکي دزاني و ئيمان وې ژ وان کهسېن کو ب کوردې دپهيقن دهات. وې خوه مووشېي خاس دديت و ل گور نيرينا وې، باڅ و کالين وې ژ ئاسيا ناڅين هاتبوون. ههموو مارشېن نيژادپه رستي ژ بهر دزانبوو و دخوهست کو ههموو خوهندهڅان ژې څان مارشان وهک وې ژ بهر بزانبان. جارنا زاروکهک ددا سهکناندن و دخوهست کو ژې ره مارشان بخوينه. ئەگەر زاروکی کو دايه سهکناندن ب مارشان بزانبوويا کيڅا خوه ژې ره داني، سهرې وې مز ددا ژې ره دگوت، «ئافهرم» و ئەو دشانند، بهلې نزانبوويا، تېرا وې ليدخست، چير و سخيف ب دې و باڅين وې دکرن. ب سهر ده عادل بهگ، د دهمېن خوهيېن څالا ده، ب هن ههڅالين خوه ره ل ناڅ باژېر نيچيرا کهسېن کو ب کوردې دپهيقن دکر. ئەگەر راستي گونديهکې کو ب کوردې دپهيقه بهاتانا، ئەرزې وې دشکاندن، پې تناز دکرن و بهرې وې ددان ربا گوند. وې و ههڅالين خوه جارنا ل ناڅ چارشېي کومې گونديان ژ سهرې وان دکرن، وهک گوگې ب کومک دلېست و دگوتن، «کوړې کهرې، ما هيا ته ژ شوړهشا ئاتاتورکا شهوقې تونه.» گونديېن فهقير د بهر خوه بدانا، ئەو دار دکرن و دشانندن. حاسل، ترس و ساوا عادل بهگ ههتا گوندان ژې بهلاڅ بووبوو. چهند جارن هن ل ههمه بهر وې دهکرهتسوون، بهلې تافلې پوښې ئەو برېون و ب روژان شکه نهج ب وان دابوو کرن. ژ خوه گه للهک کهسان دگوت عادل بهگ مرؤقهک دهوله تيبې مهزنه. ئەو ب زانېن بهرپرسياريا دبستانې دکه. ئيجار ئەف تشت چقاس راست ئان دهره و بوو، کهسي پې نزانبوو، بهلې زرافې زاروکان ژ وې دقه تيا. ههرچې والې بوو، ههتا ژ دهستي وې دهات خوه ژ وې دوور دگرت.

پشتي دو سې سالان والې ژې هيني ترکي بووبوو و ئيدي وې ژې دکاربوو دهرډې خوه بگوت. ههر هاقېن، گاڅا کو دچوو مالي و پشتي دهمهکې هيني گوند دبوو، توچار نه دخوهست څه گه ره دبستانې. بهلې داوېن نهچار دهات و دهست ب خوهندنا خوه دکر. جارنا باڅې وې ژې

دهات ل رهوشا وی دپرسی، نه گهر پی بقه دیا چند قوروش پهره دکر بهریکا وی و شه دگه ریا. به لی گافا کو پهری نه بوویا، ژ شهرما ب سهر کو پی خوه ده نه دچوو. ب فی ناوایی سال ل پهی سالان دپورین. نها ئیدی والی هاتبوو سه فا حه فتان و ساله کی ب شوون ده ئه وی بکه تا نازموونین لیسه یی. روزه کی جاردن باقی وی هاتبوو زیاره تا وی. پشتی کول رهوشا وی پرسینی، ژ کو پی خوه ره گوت، «چاوایه، خوارنا وه باشه؟ هوون تیر دخن؟» پیشی والی نه خوهست کو بیه یقه، به لی پشت ره گوت، «باقو سی نانا ددن مه دهه که سان، نان تیرا مه ناکه و پری جارن نه م برچی رادزین.» فی به کا ها گهللهک ل زورا باقی وی چوو. چاخ ژ دبستان قه تیا، راست به ری خوه دا پارتیی و فی به کی ژ رتفه برین باژیر ره گوت. هنگی بهک ژ وان رابوو و ل شاخی بهر پرسیاریا په روردهیا نه ته ویبا باژیر گه ریا و رهوشا دبستان ب بهر پرسیاران ره په یقی. گافا وان خوهست بزانبه بی کا کی نه ف ناگهی دانه وان، وان ناف و پاشناقی باقی والی دان. هنگی وان سوژ دا کو نه وی دهست باقیژ فی کاری و نه گهر راست به، ل هه سای فی به کی پرسن. چمکی نان هه رگاف ل گور هه ژمارا زاروکان دچوو و دقیا باش تیرا وان بکرا.

عادل به گی کو نیقی پری خوارنا زاروکان ب چند هه فکارین خوه ره ددزی و پهری وی دکر بهریکا خوه، باش ب کاری خوه دزانبوو و ل بهر پرسیاریا په روردهیا نه ته وی ژ زلامین وی هه بوون. گافا کو ناقی دبستانا وی دهرباس بوویوو، هه ما زووکا مرؤقه کی وی لی گه ریا بوو و ژ ره وه ها گوتبوو: «ئیرؤ هاتن گلیی دبستانا ته کرن. های ژ خوه هه به، وی د ناف دوو سی روزه ژ بو قونترولی بین جهی وه، بی کا گهلؤ خوارنا زاروکان تیری وان دکه نان نا.» عادل بهگ رهوشا فیم کریوو، به لی دخوهست کو بزانبه بی کا کی گلیی وی کریه. زلامی وی ناف و پاشناقیی کو گلی کریه ژ ره گوتبوو. پشتی کو ناف هین بوویوو، وی زووکا گازی چند زاروکین کو ژ وان عاجس بوو کریوو. والی ژ د ناف وان ده بوو. بیی کو قالا نان و خوارنی بکه، وی ژ وان ره گوتبوو کو نهو تشتین گهللهک خه راب دکن و ته وهر ل هه مبهری دهوله تی دخه بتن. دقیا کو نه ف جهزای وان بیبه رگیدان نه مینه. عادل دهست پی کریوو و ل

زاروکان خستبوو. ب داری خوه بی هسک وسال دهست، مل و لنگین وان دخست کو قیرینا وان دچوو نه زمانان. ده مه کی ب شوون ده ههرسی ژ ل عهردی دریکری مابوون. هنگی چند شاگردان نهو هلدابوون و بریون ره قیری. پشتی فی به کی والی سی روزه د ره قیری ده مابوو، روزه سسیان ژ ره قیری دهرکه تبوو و به ری خوه دابوو ریا گوند.

گافا کو نهو گهیشت مالی برین جاننی وی بالا دی و باقی وی کشاندن، به لی وان کر و نه کر نهو نه په یقی و نه گوت کا چما لیخستنه. چند روزه ب شووندا باقی وی خوهست کو ب زوری وی بیه دبستان، به لی نهو نه چوو. وی خوه ناقتی نهردی و گوت، «نه گهر هوون من بکوژن ژی نهز جاردن ناچم وی دبستان. هوون چ بخوازن نهزی بکم، به لی نهز ناچم.» ل سهر فی به کی باقی وی گوت، «نه خوه تو ناچی، هنگی هه ره بهر پهز و شقانتیی بکه.» والی نه ف یهک قه بوول کر و چوو بهر پهز. وی هاقینی وی شقانتی کر. پایزی گافا کو دبستان قه بوو، باقی وی جاردن ژ پرسی، به لی نهو دیسا نه چوو. وی ژ باقی خوه خوهست کو وی بشینه دبستانه که دن، به لی باقی وی نه ف یهک قه بوول نه کر. دایکا وی کهت ناچه ری و گوت کو کوپکی بشینه دهره که دن، به لی وی ژ کر و نه کر نکاریوو نه ف یهک ب باقی وی بده قه بولکرن. وی ب رک و سهرهشکی گوت، «نان دبستانا به ری، نان ژ شقانتی.» به لی والی ب شقانتیی رازی بوو، لی نه خوهست کو هه ره وی دبستان.

بهاری نهو دیسا شقان و ل بهر پهز بوو. جارنا گافا کو دچوو بهر پهز ب دزیکا ده مانچا باقی خوه ژ ب خوه ره دبر. جاره کی دیا وی دیتبوو، به لی وی دیا خوه دابوو سوئدی کو ژ باقی وی ره نه بیته. وی گوتبوو، «دایی نهز ل بهر پهزم. ب هه زاران خه راب هه نه. نهز تشته کی پی ناکم. ژ خوه نهز د ناف کولاقی خوه ده شه د شیرم.» پاشیا گولانی، روزه کی دیسا والی ل بهر پهز بوو. وی دیت کو قایه هه قالی وی فه رید و چند که سین دنی کو ب وی ره دخه ندن، کنجین خوه بی خوه شک ل خوه کرنه، قارنه بین خوه ستاندنه و تین گوند. وان دبستانا نا قین ته مام کریوو و نه وی سالا بی دهست ب لیسه بی بکرانا. نه ف کیف و شاهیا وان ژ بهر فی به کی بوو. والی ل کنجین وانین رهنگین، ل بالونین دهستی وان و ل قارنه بین وان

نپیری. شقانتی، نه چاری، به له ننگازی و بی هیقتیتیا وی هات بیرا وی. هه قالین وی، وهک چھیکیین کو ب فری که تنه ژ هیلینی قه تیا بوون و بازکین خوه بهر ب نازادین قه داقتین، به لی نهو شقانهک نه چار بوو. هیقتیا وییا خوه ندن، تو هیقتیهک وییا پیشه روژی نه مابوو. ما وین ژیا نا خوه وسال بهر پهز بیواندا؟ نا، وهها چی نه دبوو. بی هیقتیتی، بیحه مدی دهستی وی بریو سهر ده مانچا وییا د ناڤ کولاف ده شه سارتی. نهو ئیدی تام گهیئتشیوون با وی، به لی وی سهری خوه کربوو بهر خوه و کوور دفکری. فی رهوشا وی بالا فه رید کشاند و هنگی فه رید خوه ست کو هره به بالی. به لی هی دو گاف نه تاقتیبوو، والی ده مانچه ده رانی، کر سهری خوه و ته قاند. ب دهنگی ده مانچی ره خوین ژ سهری والی بژی و نهو کولی عهردی بوو. کولیکین بهاری ب خوینا کوژ سهری والی شهردی سوور بوون و د بن تاڤا روژی ده برقین.

دهمکی ب شوون ده هاوار گهیشت ته قاهیا گوند. بهری ئیقاری، جه نازی وی ل گورستانا ل هه مبهری گوند شه شارتن. ده ریاستا وی مهزن خویا دکر. ته دگوت قه بی نهو درتیز بوویه و بوویه میترهک. به لی نهو زاروک بوو، چهند مه بهری سال خوهیا سیتزداهان ته مام کربوو. فه رید د دلی خوه ده گوت، «خوه لی ل سهری من به، خوه زی من هه رگاف نیثی پارا نانن خوه بدا والی؛ خوه زی من تو جاره کی تیر نه خوه را و والی خوه نه کوشتا. خوه زی وی روژی باقی وی نه هاتا بالی. خوه زی وی گلی عادل بهگ نه کرا.... خوه زی خوه زی خوه زی، خوه داوو خوه زی...!» هه رچه ند باڤ و دیا وی خوه ستیوون کو نهو بیه والی، وی دخوه ست کو نهو بیه ماموستا و ب دلوقانی زاروکین وهلاتی خوه بده خوه ندن. به لی نه بوو و نه قه دیا. هفت ههشت سال ب شوون ده، فه رید بوو ماموستا. نه ا د شوونا والی ده، وهک کو وهسیه تا وی ب جه بینه، زاروکین وهلاتی خوه ب نازداری دگهینه، هه روژ ب کهن و بشرین سهری وان مز دده و کیتفا خوه ژ وان ره تینه. نه ا ئیدی نه چاری، په پووی، خه مگینی و ستوو خواریا هه زاروکی، والی ب بیرا وی تینه. هه رگافا کو نهو دلی زاروکه کی خه مگین شا دکه، والی ژی ره دبشره. د هه ر چوینا گوند ده، هی بهریا کو هره مالن دچه سهر گورا والی، لی

دنپره، کیتلکی وی مز دده، کیتلک ب نازداری رادمیسه، سلافه کی ددی، پی ره دپه یشه، گلی خوه دکه و ل ره شوا وی دپرسه. نهو هه رگاف سوژ دده والی کو نه وی، وهک نه مانه ته کی پیروژل زاروکان خوه دی ده رکه قه. دیسا ژی دکه و ناکه، کولیکین ب خوینا سهری والی سوووی ژ بیرا وی ناچن... هه ر بهار، هه ر کولیکا سوژ و ره نگین والی ب بیرا وی تینه. نهو هه رگاف دپیته، «ناخ خوه زی من گه پا نانن خوه ب والی ره پاری کریا. ناخ خوه زی...»

(۱) پروفیسور دکتور عه بدوللا قرانه ماموستای زانسته سیاسییه گانه له زانکزی مووشی باکووری کوردستان و به ناوی (فهلان دلگهش) ده نووسیت و چیرۆکنووسه و کۆمهله چیرۆکتیکی به ناوی (دلشا) ی به نه لفتی لاتینی چاپکردوو، نه م چیرۆکەشی له ناو کۆمهله چیرۆکتیکدا به ناوی (دۆزگه ر)، که هیتشتا چاپ نه کراوه. (هیمن. ع. خ).